

Романса између српског официра, Данијела и Бошњакиње Ајле током рата у Босни и Херцеговини је потка потресне ратне драме „У земљи крви и меда“, чији је сценариста и редитељ реномирана филмска звезда Анђелина Џоли. Непосредно пред синоћњу премијеру у Музеју холокауста у Вашингтону, у ексклузивном интервјуу за наш програм, говорила је о импликацијама њеног остварења и очекивањима у погледу реакција публике на овакве теме.

Прво питање Анђелини Џоли било је да ли смо сви, као човечанство, одговорни што и након Другог светског рата, када смо се зарекли „никада више“, нисмо разрадили начине за спречавање и борбу против догађања каква су приказана у њеном филму.

„Да апсолутно мислим да више треба да се фокусирамо на превенцију. Врло често приметимо сигнале рата који су у великом броју случајева последица економских тешкоћа. А данас је економија широм света у тако ужасном стању да је то разлог више да будемо будни и имамо свест о томе. Случај у Босни није изолован и не тиче се једне одређене групе“, примећује Џоли.

Нема лоших и добрих момака, истиче Анђелина и указује да се заправо нешто страшно деси са друштвом те људи бивају гурнути у ситуације чији извор нисмо у стању да схватимо те се суседи, љубавници, пријатељи окрећу једни против других и бивају наведени на уверење да су непријатељи. „Стога сви - истиче она - морамо да радимо и то не само на спречавању рата, већ и на лечењу рана кад до њих дође“.

„Управо као што смо покушали да прикажемо у овом филму. Нема црног и белог, нема доброг и лошег, постоје хуманост баш као и бол на свим странама.“

Уз коментар да је практично читава југословенска кинематографија била концентрисана

на ратни филм и да је саживљавање са тим остварењима код многих од нас изазвало дубоко уверење да смо срећни што никада то више нећемо доживети јер је то ствар мрачне прошлости, све се ипак поновило, упитала сам Анђелину да ли данас треба правити више филмова на ратну тему попут њеног чији је циљ управо подизање нивоа свести јавности о ратним страхотама.

„Ја лично сам била посрамљена тиме колико је ограничено било моје знање у том смислу. Осетила сам одговорност да се информисем и после одређеног периода проведеног у региону и упознавања са људима, осетила сам се обавезном да испричам ову причу и схватила важност тога да она подстиче дијалог. Баш зато што је ова ситуација веома релевантна у односу на бројне ствари које се дешавају данас на нашој планети. Заљубила сам се у тај део света и упознала глумце из свих крајева бивше Југославије, Босне, Србије и Хрватске. Ми смо сви сада блиски пријатељи. Надам да и други неће схватити овај филм само као мрачну страницу у историји већ и настојати да упознају људе из тог региона, уметнике, забављаче, музику.“

На питање о значењу имена филма и како се реч мед нашла у њему, Анђелина каже:

„Не знамо тачно порекло те анегдоте, али нам је неко рекао да је једно од старих имена за Балкан – крв и мед. Мислили смо да је то адекватни назив филма, јер наравно људи знају за крв и насиље током историје региона, али мед, видите и сама се сада смејем кад размишљам о Балкану и мојим пријатељима. Има толико љубави, музике и живота у том крају више него било где другде у свету. Доброта је у овом контексту веома релевантна.“

Пошто је Анђелина рекла да је екипа током снимања функционисала као породица упитала сам је да ли може посебно да издвоји неки деликатан моменат током снимања који би волела да подели са нама:

„Имали смо их много. Најделикатнији моменат је прва снимљена сцена, првог дана, када жене изводе из аутобуса и потом се одиграва сцена силовања у логору. Било је јако тешко тражити од глумаца да играју ту сцену. Они који тумаче војнике су глумци из Србије и Босне, као и Бошњаци који су се борили против Срба. Сада су морали да сниме

ту драматичну сцену, а неки од њих су можда знали људе чијим се мајкама то десило или су и сами, са свега седам година, били сведоци таквог чина. Многи од глумаца се до рада на филму нису познавали. Кад сам рекла 'РЕЗ', глумац чији је задатак био да силује нежно је загрлио глумицу и очистио снег са ње, док су други глумци покупили сву одећу и поново обукли жене извинивши им се. Био је то почетак и тако се одвијало читаво снимање. Било је ту пуно љубави.“

Како се, као редитељ, Анђелина Џоли носила са за рат типично везаним питањима, идентитета, издаје и одговорности и како су се глумци односили према том тешком задатак?“

„Често су говорили да ово чине за своју децу јер, мада не желе да се сећају рата, тим сећањем провоцирају дијалог. Ванеса ми је рекла да никада није причала о рату док није почело снимање овог филма. Чак и они који су тумачили агресоре имали су порив да покажу саосећање и међусобне односе и на неки начин кажу: 'Не желимо да се наша деца сукобљавају, не желимо да будемо непријатељи, сви смо рођени исти. Имамо саосећање једни за друге, не желимо да будемо виђени као лоши или добри људи, већ једноставно да сви скупа кренемо напред. Урадићемо овај филм како наша деца то сутра не би поновила. То су ми рекли.“

Филм је већ забележио велики успех. Да ли је реакција публике испунила њена очекивања, посебно у Сарајеву где је приказан претпремијерно?

"Посебно у Сарајеву. Немамо још датум за премијеру у Београду, али се надам да смо позвани. Знаш да је ово тешка тема, али се ипак надам да ћемо бити позвани. Премијера у Сарајеву заказана је за 14 фебруар и то ће значити пуно мени и свима нама", закључује Анђелина Џоли.

(Глас Америке)